

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8844/2024
13.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Јорданов, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., општина ..., чији је пуномоћник Гордана Илић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 535/23 од 17.01.2024. године, у седници одржаној 13.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 535/23 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П 1087/21 од 16.12.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да му по основу дуга исплати новчани износ од 7.000 евра са каматом на овај износ по каматној стопи прописаној чланом 4. Закона о затезној камати („Службени гласник Републике Србије“ број 119/12) утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена почев од 27.09.2008. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име парничних трошкова износ од 274.095,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 535/23 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да исплати тужиоцу по основу дуга износ од 7.000 евра и ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ од 7.000 евра исплати камату по стопи коју одређује Европска централна банка од 27.09.2008. године до 25.12.2012. године, а од тада до исплате по каматној стопи коју за евро прописује одредба члана 4. Закона о затезној камати („Службени гласник Републике Србије“ број 119/12) по стопи утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, те да досуђене износе исплати у динарској противвредности по средњем курсу Народне

банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... и 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 25.05.2015. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 7.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. У случају преиначења првостепене одлуке од стране другостепеног суда ревизија по наведеном члану је дозвољена изузев у ситуацији када је преиначена одлука о камати као споредном потраживању, при чему досуђивање динарске противвредности девизног износа не води прекорачењу тужбеног захтева јер захтев за исплату девизног износа садржи у себи и захтев за исплату динарске противвредности, па ревизија туженог није дозвољена, јер другостепени суд одлучујући о жалби није ускратио, односно смањио његово право у наведеном делу.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**